

Karina Janská

*Uvězňená
v manželství*

Karina Janská

*Uváznená
v manželství*

978-9925-7636-1-0

1. Bežný deň manželského života

Už asi desiatykrát utieram stôl v našej luxusnej obývačke. Rozhodne na mne nešetrí. Kупuje a dáva mi všetko, čo len chcem. Stačí, ak som poslušná a robím, čo mi povie. Popravde, ani nemám veľmi na výber. Jeho tresty sú kruté a dômyselné.

Ešte raz sa prejdem po dome a úzkostlivo kontrolujem každý kút, každú škáročku. On má rád čistotu, prehnanú čistotu.

Dom je v excelentnom stave, ani zrnko prachu, posteľ dokonale ustlaná, kuchyňa vonia čistotou a izby sú čisté ako v múzeu. Upratovanie je môj každodenný zmysel života.

Cez otvorené kuchynské okno ku mne dolieha zvuk jeho auta a žalúdok mi znovu zviera od napätia. Utekám do spálne, obliekam si krátke vyzývavé šaty a topánky na vysokom podpätku, ktoré mi pripravil predtým než odišiel do práce. Doma sa mám obliekať vyzývavo, pretože on si to tak želá. Keby ma teraz videla moja matka, asi by dostala mŕtvicu.

Pri pohľade do zrkadla sa dostávam do rozpakov. V zelených očiach dvadsaťjedenročnej dievčiny sa zračí znechutenie z vlastného odrazu. Dĺžka šiat mi siaha tesne pod zadok a dlhé vlasy po pás. Topánky ako vystrihnuté z filmu pre dospelých. Ja, zvyknutá iba na cudné oblečenie, mám byť zrazu oblečená ako vyzývavá štetka. Ukája ho, keď vidí moje rozpaky z vlastného výzoru.

Počujem otváranie dverí a približujúce sa kroky drahých kožených topánok.

„Hm,“ víta ma a spokojne si ma premeriava od hlavy až po päty.

„Môžem si vyzuť topánky?“ pýtam sa. „Bolia ma z nich nohy.“

Chvíľu zaváha a potom odpovedá: „Áno, môžeš.“

„Ďakujem,“ hovorím, a kým sa vyzúvam, mám chuť hodiť mu ich do tváre.

„Čo si dnes navarila?!“

Otváram rúru a úžasná vôňa pečeného mäsa a bylinkových zemiakov nám udiera do nosa.

Urobí znechutenú grimasu a opovrhujúco vyštekne: „Je to odporné! Si neschopná! Ani variť nevieš!“

Známe napätie a strach mi ovláda celé telo.

„Veď si to ani len neochutnal,“ potichu zašepcem.

„Nemusím, viem, že si navarila odpad. Ako vždy.“

Sliny sa mi zbiehajú v ústach z toho, ako veľmi mu chcem naplúť do tváre. „Ty si odporný!“ vychádza zo mňa spontánne, no hneď to aj ľutujem.

Je to snád' prvýkrát od svadby, čo som si dovolila ho takto uraziť. S bijúcim srdcom čakám, že ma udrie, potrestá alebo umučí, ale nič z toho sa nedeje. Jeho reakcia však prekonáva všetky moje očakávania. Celým telom mu prechádza vlna vzrušenia.

„Pod' sem, ty malá šľapka,“ šepká a schytí ma za vlasy. „Ešte si sa nenaučila, ako sa máš ku mne správať? Nie?! Tak ja ťa to naučím! Len pod'!“

Ťahá ma do dverí pod schodmi na chodbe, ktoré vedú do pivnice a zatvára za nami. Tu ma nikto počuť nebude. Od strachu sa mi podlamujú kolená, sadám si na chladnú podlahu pri starom stole. Začínam sa triasť a vzlykať. Čo mi urobí tentokrát?

Zažína svetlo a rozhliada sa po neprívetivom priestore plnom nepotrebného haraburdia. Hompáľajúca sa žiarovka na strope vydáva tlmené svetlo.

„Postav sa!“ zručí na mňa a rukou si nervózne prechádza po čiernych kučerách.

Je odo mňa o hlavu vyšší, má vyšportované telo. Na sebe elegantný oblek a v čiernych očiach neúprosný pohľad.

Zo starej skrine vyberá policajný obušok a putá, ukladá ich na stôl vedľa mňa. Chvíľu sa ukája pohľadom na môj strach.

„Oto, prosím ťa, nerob to...“, prosím ho trasľavým hlasom, slzy ma pália v očiach.

Prikročí ku mne na takú krátku vzdialenosť, že cítim jeho dych na svojej tvári a jeho pohľad nabera ľadový výraz. Viem, že toto je môj koniec. Snažím sa ho poškrabať po tvári, ale jediným pohybom mi skrúti ruky za chrbát tak, ako to robí kriminálnikom. Nebije ma, nie. Snaží sa to robiť rafinovanejšie, aby nebolo vidieť stopy na tele, aj keď nie vždy sa mu to darí.

Berie putá a pripútava ma k tenkým rúram na stene. Sadá si ku mne na zem a uprene ma sleduje.

„Vieš, čo to je?“ ukazuje mi čierny obušok a veľavravne po ňom prechádza prstom.

Spúšťam silný plač, ktorý ho ešte viac provokuje. Kľaká si za mňa na kolená a trhá mi spodnú bielizeň.

„Aby si sa naučila poslušnosti, ty suka!“ zasyčí a vzápätí mi vráža obušok do útrobov.

Zahmlieva sa mi pred očami a strácam pojem o okolitom svete. Bolesť je taká silná, že mám pocit, akoby mi rezal celé telo. Neviem, ako dlho trvalo toto peklo, ale zrazu počujem ako si otvára zips na nohaviciach.

Keď je po všetkom, unavene si líha na podlahu a tvár pritom zabára do dlaní. Ticho vzlykám. Bez slova ma vyslobodzuje z pút, ktoré mi spôsobujú ostrú bolesť na zápästiach a ľahostajne sleduje moje otlačené kolená. Nemotorne si sadám na zem. Krúti sa so mnou celý svet. Cítim sa špinavá a bez akejkoľvek hodnoty; ako kus predmetu bez pocitov a bez akéhokoľvek práva rozhodovať o vlastnom tele.

„Postav sa!“ nariaďuje mi. „Choď sa umyť a pripraviť. O chvíľu k nám príde Michal so ženou.“

Nie, nie, nie! Návšteva je to posledné, čo potrebujem. Chcem byť sama, chcem utiecť niekam veľmi ďaleko, ďaleko od tohto prehnutého sveta!

„Nora,“ zrazu ma oslovuje zvláštne pokojným hlasom, „vieš, že ťa milujem!“

Chcem mu vraziť obušok do hrdla, no miesto toho iba naučene odpovedám: „Aj ja teba...“

Stojím nehybne pod sprchou a pramene vlažnej vody mi obmývajú celé telo. Pocit pošpinenia a hnusu sa pomaly stráca spolu s vodou v malom otvore. Síce nie úplne, ale už je to znesiteľnejšie. Nastavujem masážny program a vodou si jemne masírujem boľavé telo.

„Nora!“ kričí na mňa spoza dverí. „Pohni sa! O chvíľu sú tu!“

„Hneď to bude!“

Aký rozruch kvôli tým dvom.

Vyšetrovateľ Michal, preslávený tvrdými vypočúvacími praktikami, je Otov najlepší kamarát. Spolu vyrastali, spolu študovali a spolu pracujú na jednom oddelení, nehľadiac na to, že Oto to dotiahol ďalej, a teraz je vlastne jeho nadriadeným.

Jeho žena Natália je bacharka v ženskej väznici. „Príjemná“ spoločnosť

na dnešný večer. Vychádzam zo sprchy a rýchlo sa utieram do luxusného uteráka. Dočerta! Ani šaty, ani spodné prádlo som si nevzala! Zahreším v duchu, čo je v úplnom rozpore s mojou prísnu výchovou, ale... je mi to absolútne jedno!

Oviniem si uterák okolo tela a vychádzam na chodbu, kde sa stretávam zoči-voči s Otom. Už je oblečený a navoňavkovaný. Čierne kučery má bezchybne nagélované. Naťahuje ku mne ruku a jediným pohybom mi strháva uterák. To mu nebolo dosť v pivnici?!

„Keby sme nečakali návštevu, ani boh ťa nezachráni,“ ironicky zavrčí.

Nuž, boh ma nezachránil už dávno...

Utekám do izby a obliekam si vkusné krémové šaty s kvetovaným vzorom. Majú krátky rukáv a siahajú po kolená. Žiadny výstrih, žiadna provokácia.

Otov kódex: v spoločnosti sa budeš obliekať cudne, aby ťa zbytočne neočumovali!

Vstupuje do spálne a potichu sleduje, ako si češem dlhé plavé vlasy.

„Nadvihni si ich dohora!“ prikazuje mi.

Vystrašene na neho pozerám, neviem, čo mám čakať.

„No tak!“ vyštekne.

Robím, ako mi káže. Pristupuje ku mne a v rukách drží akúsi škatuľku. Vyťahuje z nej drahý náhrdelník z bieleho zlata s diamantmi a zapína mi ho okolo krku.

„Páči sa ti?“ šepká mi do ucha.

„Je nádherný, ďakujem,“ odpovedám mechanicky.

Necítim nič. Ani radosť, ani obdiv, iba prázdno.

Ozve sa zvonček pri dverách a zostupujeme na prízemie. Každý krok mi spôsobuje ostrú bolesť. Som zvedavá koľko námahy budem musieť vynaložiť,

aby na mne nebolo nič vidieť.

Oto otvára a hlasno sa s nimi víta. Natália vymenila modrú uniformu za decentnú bielu blúzku a čiernu sukňu, čo ale nezakrýva jej vypracované svaly na tele. Odfarbené blond vlasy má zdvihnuté dohora.

„Nora!“ oslovuje ma prefajčeným hlasom. „Vyzeráš skvele! Ako chutná buchtička! Oto je šťastný chlap!“

Trpký smiech ma štekľí vo vnútri.

Podávame si ruky s Michalom. V tmavých džínsoch a ležérnom tričku s golierom aj on vyzerá inak ako zvyčajne. Na bokoch hlavy mu narástli trojdňové drobné vlasy, ktoré si zvyčajne vždy holí, aby ich mal zároveň s plešinou.

Usádzam ich na kožený gauč v salóne.

„Nora, prines víno!“ rozkáže mi Oto napriek tomu, že by som im ho priniesla aj sama. Chodia k nám často, viem, čím ich mám ponúknuť.

Idem do kuchyne, a kým sa hostia dobre usadia, rýchlo pripravujem chlebíčky. Boľavé a oslabené zápästia zo mňa robia nemotornú gazdinú. Dokončený tanier vyzerá akoby ho robil amatér, pričom v skutočnosti som v kuchyni veľmi šikovná. Rozmýšľam, že urobím ďalší, ale nechcem ich nechať dlho čakať. Beriem do rúk poháre, fľašu vína a idem do salóna.

Nalievat' host'om v takom stave je pre mňa utrpenie. Bolest' mi pulzuje celým telom a trasú sa mi ruky. Ako naschvál, stáva sa presne to, čomu sa chcem tak úporne vyhnúť; fľaša sa mi vyšmykuje z rúk a víno sa rozlieva nielen na stôl, ale aj Natálii na blúzku. Strpnem od strachu a pohľad mi blúdi k Otovi, ktorý na mňa znechutene pozerá. Nič nehovorí, iba ticho sedí. To je zlé znamenie.

„Čo je dnes s tebou, Nora?“ zarazene sa pýta Natália a pomáha mi čistiť blúzku a stôl.

„Neviem,“ sotva počuteľne odpovedám. „Necítim sa dobre.“

V tom ma chytí za zápästia, obzrie si červené odreniny a prekvapene sa otočí k Otovi: „Čo je toto?!“

Strach a napätie sa derú na povrch ako obrovská cunami. Nasucho prehltam, aby som ovládla nutkanie rozplakať sa a všetko im povedať. Viem, že vyklopiť im pravdu ma nespasí, naopak, keď odídu bude ma čakať peklo, preto radšej nahadzujem silený úsmev.

„Nestaraj sa do nich!“ zahriakne ju Michal a rukou sa hladí po plešine. „Čo sa deje v ich manželstve, nie je tvoja vec!“ nezakrýva pobavenie v hlase.

Už chápem, prečo sú s Otom najlepší priatelia.

„Jej sa to páči,“ prehodí Oto s pokriveným úsmevom a prekrižuje si ruky za hlavou. „Že, miláčik?“

Dostáva ma do pozície, ktorá mu vyhovuje a prepadá ma pocit úzkosti. Je ťažké usmievať sa, keď vnútri kričím o pomoc, ale zvládam to.

„Áno,“ vyjde zo mňa nasilu.

Natália mi púšťa ruky a už sa tým viac nezaoberá.

Vzdľaľujem sa do kuchyne pre pohostenie, aby som vypadla z dusnej atmosféry. Tanier s chlebíčkami vyzerá katastrofálne, akoby ho robilo malé dieťa. Náhle vo mne narastá hnev a ľahostajnosť; zvláštny oslobodzujúci pocit, ktorý ma hreje vo vnútri a dáva mi silu. Prekliaty Oto! Prekliata návšteva! Zahreším potichu a mám pocit, že spolu so zakázanými nadávkami sa vytráca aj časť napätia, ktorá mi gniavi hrud’.

Beriem tanier rozhodne do rúk a ukladám ho do stredu stola. Ani sa neunúvam ísť späť do kuchyne pripraviť niečo navyše a sadám si na pohovku. Som unavená z večného podriaďovania sa. Michal s Natáliou si menia pohľady a Oto zahanbene klopí pohľad. Hanbí sa za svoju ženu, ktorá si nevie uctiť návštevu, ale v tejto chvíli mi na tom nezáleží. Pozerám iba na svoje trasúce sa

ruky a prajem si skryť sa niekde do samoty.

Celý večer ide akoby mimo mňa. Sedím, počúvam ich policajné reči a snažím sa nezaspať. Z vína už prešli na whisky a Oto má značne vypité, čo ma znepokojuje. Už som ho raz zažila v stave opilosti a nebolo to nič príjemné.

Ručičky na nástenných hodinách ukazujú pol jednej, keď sa konečne rozhodnú odísť. Pociťujem úľavu, len čo sa s nami lúčia a strácajú v tme na dvore.

Zatváram za nimi dvere a odchádzam upratať stôl.

„Čo to malo dnes znamenať?!“ zavrčí Oto a chytá ma za spodnú sánku.

Stláča ju tak silno, až syčím od bolesti. Snažím sa mu odtlačiť ruky, až sa nakoniec rozhodne povoliť. Inštinktívne si chytám boľavé miesta. Bojím sa mu pozrieť do tváre. Nezniesiem jeho ľadový pohľad.

„Takto ma ponížiť! Chovala si sa ako jedna neschopná hus!“ do tváre mi šľahá jeho alkoholový dych.

Tieto slová mi rozrývajú už beztak boľavé vnútro a emócie sa derú na povrch ako rozžeravená láva. Nedokážem ich viac kontrolovať.

„Prestaň!“ vybuchujem a svoj hlas počujem ako cudzí. Slzy zúfalstva mi stekajú po lícach. „Prestaň už konečne! Nevidíš, ako mi ubližuješ?! Že pri tebe trpím ako zviera?! Ničíš ma každý deň! Robíš to pre potešenie, ty sadista!“

Oči sa mu rozširujú od prekvapenia, chvejú sa mu nozdry. Uzamyká ma do svojho železného objatia a šomrajúc ma bezcitne ťahá k dverám pivnice. Vzpieram sa zo všetkých síl. Nenávidím to miesto, nechcem tam zase ísť!

„Nie! Nechaj ma! Pust' ma!“ bezradne vzlykám a zúfalo sa pokúšam vymaniť zo zovretia muža, ktorého objatie som kedysi tak milovala.

Dvere do pivnice sa za nami zatvárajú. Vzdávam sa. Prestávam kričať a z hrdla mi vychádza zúfalý plač. Nie je tu nikto, kto by mi pomohol, kto by ma ukryl do bezpečia. Trhá zo mňa oblečenie, ani sa nebránim, už nemám síl.

Tvrdohlavosť a oslobodzujúci pocit sa znova menia na pokoru a potichu sa poddávam jeho chůtkam.

O chvíľu ma berie za ruku a zo skrine vytáhuje putá. Len čo ich vidím, dvíha sa mi žalúdok. Tie železka sú pre mňa symbolom utrpenia.

Dvíha mi pravú ruku a putami ju pripína o rúru na stene.

Oči sa mu lesknú od alkoholu a pery kriví do posmešnej grimasy. „Uvidíme sa ráno,“ zašomre potichu a odchádza.

„Počkaj! Oto! Vráť sa! Nemôžeš ma tu nechať celú noc! Vieš predsa, že sa bojím tmy! Prosím, vráť sa!“

Akoby ani nepočul moje zúfalé výkriky, zhasína svetlo a zatvára dvere.

Obklopuje ma hustá tma. Som vyčerpaná a moje telo kričí po oddychu. Chcem sa zababušiť v teplej posteli, zatvoriť oči a oddať sa spánku. No miesto toho stojím pri studenej stene s rukou zdvihnutou dohora. Putá sa mi zarývajú do už beztak boľavého zápästia a nohy sa mi podlamujú od únavy.

„Oto!“ volám za ním s nádejou, že sa zľutuje a oslobodí ma, no akoby sa po ňom zem zľahla.

Skláňam hlavu a nechávam slzy tiecť po lícach. On ma tu naozaj nechá celú noc. Vždy bol ku mne krutý, ale takto pripútanú o stenu ma necháva prvýkrát. Nikdy predtým to neurobil.

V tme čosi zašuští. Môže to byť iba moja fantázia, ale nemusí... Napínam sluch, či nezačujem znova ten zvuk. Neďaleko mňa čosi lezie po stole. Môže to byť potkan, môže to byť hocičo. Začínam triasť putami, chcem ich vyrvať zo steny, ale sú pevne zakliesnené. Zatváram oči a skúšam si predstaviť niečo pekné, no nedarí sa mi to a miesto toho sa mi vynárajú spomienky z detstva. Cítim sa sama, nielen v tejto pivnici, ale aj na celom svete. Moja matka ma často trestala zatváraním do podkrovnej izby, keď uznala, že moje správanie nezodpovedalo jej predstavám. Z nespočetných neblahých spomienok sa mi